

Warszawa, dnia 8 maja 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 793/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Maciej Schulz

protokolant: apl. radc. Malwina Kryszkiewicz

po rozpoznaniu dnia 8 maja 2019 r.

sprawy J. M., syna S. i E., ur. (...) w T.

obwinionego o wykroczenie z art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

z dnia 2 lutego 2018 r. sygn. akt IV W 214/17

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od popełnienia zarzucanych mu czynów, koszty postępowania w sprawie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

VI Ka 793/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, po rozpoznaniu sprawy **J. M.**, obwinionego o to, że:

I W okresie co najmniej od dnia 31.03.2016r. do dnia 11.07.2016r. bez wymaganego zezwolenia na pracę na terytorium RP, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, jak też bez zawarcia umowy o pracę, jak też bez zawarcia umowy o pracę albo umowy cywilno-prawnej w wymaganej formie, powierzył nielegalne wykonywanie pracy ob. U.: (...) w firmie (...) Sp. z o.o. z adresem głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej przy ul. (...) (...), (...),

tj. o czyn z art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

II W okresie co najmniej od dnia 27.06.2016r. do dnia 11.07.2016r. bez wymaganego zezwolenia na pracę na terytorium RP, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, jak też bez zawarcia umowy o pracę, jak też bez zawarcia umowy o pracę albo umowy cywilno-prawnej w wymaganej formie, powierzył nielegalne wykonywanie pracy ob. U.: (...) w firmie (...) Sp. z o.o. z adresem głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej przy ul. (...) (...), (...),

tj. o czyn z art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

III W okresie co najmniej od dnia 01.01.2016r. do dnia 31.01.2016r. oraz od dnia 01.04.2016r. do dnia 30.04.2016r. powierzył nielegalne wykonywanie pracy na innych warunkach niż określone w zezwoleniu na pobyt czasowy ob. U.: (...) w firmie (...) Sp. z o.o. z adresem głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej przy ul. (...) (...), (...),

tj. o czyn z art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

IV W okresie co najmniej od dnia 01.01.2016r. do dnia 31.01.2016r. oraz od dnia 01.05.2016r. do dnia 31.05.2016r. powierzył nielegalne wykonywanie pracy na innych warunkach niż określone w zezwoleniu na pobyt czasowy ob. U.: (...) w firmie (...) Sp. z o.o. z adresem głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej przy ul. (...) (...), (...).

tj. o czyn z art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

wyrokiem z dnia 2 lutego 2018r. (sygn.. akt IV W 214/17

orzekł:

1) Obwinionego **J. M.** uznał za winnego popełnienia wszystkich czterech zarzucanych mu czynów, i za to na podstawie art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9 §2 kw w zw. z art. 39 §2 kw wymierzył mu za wszystkie cztery czyny jedną nadzwyczajnie złagodzoną karę nagany,

2) Na podstawie art. 624 §1 kpk w zw. z art. 119 kpwsow zwalnia obwinionego od obowiązku uiszczenia opłaty i ponoszenia pozostałych kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obwiniony J. M..

Wyrokowi temu zarzucił:

1. Naruszenie prawa materialnego poprzez przyjęcie w oparciu o błędne ustalenia faktyczne, że jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia opisane w art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
2. Niezastosowanie art. 120 a Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
3. Naruszenie zasad postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o odstąpienie od wymierzenia kary w oparciu o przepis art. 120 ust. 1 Ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja obwinionego, pomimo, że zawiera nieprawidłowo sformułowane zarzuty, zasługuje na uwzględnienie.

Na początku stwierdzić należy, że wykroczenie, o którym mowa w art. 120 ust. 1, występuje w trzech postaciach i polega na: powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi niemającemu zezwolenia na pracę, lub na innym stanowisku niż to wynika z zezwolenia, lub na innych warunkach niż określone w zezwoleniu.

W realiach niniejszej sprawy wszyscy wskazani we wniosku o ukaranie cudzoziemcy mieli ważne zezwolenia na pracę. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika natomiast, że obwiniony zawarł z obywatelem U. (...) w okresie co najmniej od dnia 31.03.2016r. do dnia 11.07.2016r., umowę o pracę na stanowisku cieśli, podczas gdy oświadczenie o zamiarze powierzenia wykonywania pracy przewidywało zatrudnienie na stanowisku zbrojarza. W ocenie Sądu Odwoławczego były to jednak tak podobne stanowiska, że pomimo rozbieżności pomiędzy umową o pracę, a zezwoleniem nie można mówić o umyślnym popełnieniu wykroczenia z art. 120 ust. 1 w/w ustawy. Tym bardziej, że z wyjaśnień obwinionego oraz z zeznań świadka J. A. (1) wynika, że rozbieżność ta wynikała z omyłki pisarskiej. Podkreślić także należy, że jak wynika z samego protokołu kontroli inni pracownicy byli zatrudniani przez obwinionego na stanowisku cieśla-zbrojarz (k.6 i 7). Dlatego też w świetle powyższych argumentów Sąd Odwoławczy uniewinnił J. M. od popełnienia wykroczenia z pkt I.

Ponadto zawarł on z obywatelem U. (...) w okresie co najmniej od dnia 27.06.2016r. do dnia 11.07.2016r., umowę zlecenia, podczas gdy oświadczenie o zamiarze powierzenia wykonywania pracy przewidywało zawarcie umowy o

pracę. W omawianym przypadku także w ocenie Sądu Odwoławczego nie można przypisać obwinionemu popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Chociaż zatrudnienie cudzoziemca nastąpiło w oparciu o umowę zlecenia to zgodzić się należy obwinionym, że umowa ta w żaden sposób nie naruszała praw pracowniczych zatrudnionego. Od umowy tej opłacane były m.in., składki ZUS i jak wynika z oświadczenia pracodawcy zatrudnionemu udzielano dni wolnych od pracy, w tym urlopu tak, jak przy umowie o pracę. W tej sytuacji w ocenie Sądu Odwoławczego nie można uznać aby działanie oskarżonego stanowiło czyn społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 1 k.w., co w konsekwencji skutkowało uniewinnieniem obwinionego od popełnienia zarzucanego mu w tym zakresie wykroczenia.

Ponadto obwiniony powierzył nielegalne wykonywanie pracy na innych warunkach niż określone w zezwoleniu na pobyt czasowy dwóm obywatelom U. z uwagi na niższą wysokość przyznanego wynagrodzenia niż tego wskazanego w zezwoleniach na pobyt czasowy, tj. (...) w okresie co najmniej od dnia 01.01.2016r. do dnia 31.01.2016r. oraz od dnia 01.04.2016r. do dnia 30.04.2016r. i (...) w okresie co najmniej od dnia 01.01.2016r. do dnia 31.01.2016r. oraz od dnia 01.05.2016r. do dnia 31.05.2016r. W tym wypadku Sąd Rejonowy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia. Z protokołu kontroli wynika bowiem, że obydwaj oni mieli zezwolenie na wykonywanie prac w ramach umowy zlecenia w charakterze cieśla zbrojarz w wymiarze 40 godzin miesięcznie z wynagrodzeniem nie niższym niż 1750 złotych brutto miesięcznie.

Z (...) w dniu 10.01 2015 roku zawarto umowę zlecenia, w której określono termin wykonania prac ciesielsko-zbrojarskich w okresie od 22 stycznia 2015 roku do 21 września 2017 roku z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 1680 złotych brutto, a więc niższym niż określono w zezwoleniu na pracę. Z ustaleń kontrolnych wynika jednak, że w rzeczywistości w 2015 roku wynagrodzenie cudzoziemca wynosiło 1750 złotych brutto (tak jak w zezwoleniu na pracę), zaś w 2016 roku 1850 złotych brutto (wyższe niż w zezwoleniu na pracę). Z wyjątkiem miesięcy: lipiec, sierpień, wrzesień 2015, kiedy wynosiło 900 złotych brutto oraz styczeń 2016 – 1214 brutto, i kwiecień 2016 - 925 złotych brutto.

Z kolei z (...) w dniu 10.01.2015 roku zawarto umowę zlecenia, w której określono termin wykonania prac ciesielsko-zbrojarskich w okresie od 2 lutego 2015 roku do 21 września 2017 roku z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 1680 złotych brutto, a więc niższym niż określono w zezwoleniu na pracę, z ustaleń kontrolnych wynika jednak, że w rzeczywistości w 2015 roku wynagrodzenie cudzoziemca wynosiło 1750 złotych brutto (tak jak w zezwoleniu na pracę), zaś w 2016 roku 1850 złotych brutto (wyższe niż w zezwoleniu na pracę), z wyjątkiem miesięcy: lipiec, sierpień, wrzesień 2015, kiedy wynosiło 900 złotych brutto oraz styczeń 2016 – 1028 brutto, i maj 2016 - 925 złotych brutto.

Z wyjaśnień obwinionego oraz z zeznań J. A. (2) wynika, że wynagrodzenie niższe niż w zezwoleniu na pracę w miesiącach wymienionych powyżej wynikało z faktu, że (...) i (...) pracowali w tym okresie w mniejszej ilości godzin, niż to wynikało z zezwolenia o pracę. Powyższe tłumaczenie jest logiczne i nie znajduje przeciwdowodów. Z tych powodów Sąd Odwoławczy uznał, że obwiniony nie dopuścił się wykroczenia w zakresie czynów opisanych w pkt III i IV wniosku o ukaranie i uniewinnił J. M. także od popełnienia tych wykroczeń.

Mając powyższe na uwadze Sąd Odwoławczy orzekł, jak w wyroku.